

blandad med fåfång behagsjuka, ju mindre känslan förädlande kan vara med dervid. Följden deraf är, att, då den romantiska åldern kommer, äro redan en hel hop dåliga romaner utspelade. Deraf de blaserade adertonåriga ungherrarne och ungdomerna, af hvilka »salongerna» äro fulla. Detta *memento* är det egentligen, som föranledt vårt deltagande i den djupsinniga diskussionen om dansen.

J. V. S.

39 T*** I HELSINGFORS TIDNINGAR.

Litteraturblad n:o 2, februari 1858

För att fylla en spalt, som måste fyllas tala vi om en sak, som knappt nog ger ämne dertill. Hr T*** upplyser och bildar allmänheten med några utgjutelser angående Litteraturbladet 1857. Kritik är det icke hvarken öfver bladets tendens – någon sådan vet det mångbestjernade T. icke af – eller öfver en eller flera särskilda artiklar. Vore det också en kritik, skulle vi icke hafva något att till den genmäla. Förf. finner det deremot lämpligt, att plocka ut några våra strängare yttranden, icke moraliskt nedsättande, utan på sin höjd förnekande insigt och urskiljning, icke hos personer, utan i deras anförda påståenden och skrifter. Han finner dem icke motsvara de anspråk, som böra ställas på »medborgerlig bildning». Detta står honom likaså naturligtvis fritt. Man kan med några rader, letade ur en årgång, utan angifvande af, hvad de angå, och hvad som föranledt dem, få ett försvarligt sken. Det kommer också för det mesta till en publik, som om Litteraturbladet ingenting vet. Välviljan är så mycket mera omisskännelig.

Men då en sådan bildningens sakförare i samma andedrag hopar beskyllningar för dåliga *moraliska* lyten »egenkärlek» och »öfvermod», dertill »spetsfundighet» och »advokaty», d. ä. slughet i bevisning utan öfvertygelse, så strider det kanske icke mot medborgerlig bildning att påpeka, hvad detta T*** anser vara *sig* lofgifvet.

Jag kunde härtill säga mycket – men vill blott tillägga, att detta förfarande af T*** icke är det enda exemplar af dylik konsekvens, jag sett prof på. Jag tillräknar det honom icke som bevis på dålig karakter, icke heller som bevis på habituel enfald. Men att jag anser sättet för dåligt och enfaldigt, det kan jag mot min öfvertygelse icke förneka.

J. V. S.

40 OM DE PROJEKTERADE KREDITANSTAL-TERNA.

Litteraturblad n:o 3, mars 1858

Då vi för ett par år tillbaka började behandla detta ämne i en artikel om »Privatbanker», bragte denna uppsats bladet i svårigheter, som gjorde det oss omöjligt att fortsätta. Ty med de allmänna resonementerna är det i ett periodiskt blad föga bevändt, om inga tillämpningar kunna ske. Läsaren skulle knappt kunna tro det, men det förhåller sig verkligen så, att vi med största öfverraskning se vårt blad numera kunna tala exempelvis om jernvägar och medlen för deras uppbyggnad till och med om Finska banken och dess operationer.